

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. София, 07.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 02.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4790** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Г. С. Р. - Б. от [населено място], чрез процесуален представител адв. Т. С., срещу Решение № 1040-21-435/20.04.2021 г., с което е отхвърлена жалбата ѝ с вх. № 1012-21-398 от 08.03.2021 г. и е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00704244/21.01.2020 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град.

В жалбата е изложено становище, че възприетата от административния орган фактическа обстановка не отговаря на действителната такава. Сочи се, че са допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като никой от актовете, на които се позовава органа в решението си не е бил съобщен на жалбоподателката, тъй като не са изпращани на постоянния ѝ адрес, а на адрес в [населено място]. Поддържа се, че за приложението на чл. 114, ал. 1, т. 2 КСО следва данните, на които се позовава органа, да са нови, но съществували към момента на отпускане на обезщетението, а не нововъзникнали, т.е. да са съществували към момента на издаване на акта, но да не са били известни на длъжностното лице. Поддържа се, че жалбоподателката е била осигурено лице по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 КСО, поради което се иска отмяна на оспореното решение. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката е представлявана от адв. М. и адв. Г., които поддържат жалбата и молят същата да бъде уважена.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ – С. град, чрез юрк.Б., в съдебно заседание и в депозираните писмени бележки поддържа становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не се ангажира със становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

За жалбоподателката Г. Р. са представени в ТП на НОИ – С. град, от дружеството [фирма], ЕИК[ЕИК], приложения № 9 към болнични листове, както следва: № E20166727092, E201667221914, № E20166637648, № E20171359805, № E20176196413, № E20176232123, за периодите на временна неработоспособност, определени с болничните листове: 13.09.2016 г. – 12.10.2016 г. вкл., 13.10.2016 г. до 26.11.2016 г. вкл., 12.11.2016 г. – 26.12.2016 г. вкл., 24.12.2017 г. – 24.02.2017 г. вкл., 17.10.2017. – 30.11.2017 г. вкл., 14.11.2017 г. – 25.12.2017 г. вкл., 26.12.2017 г. – 28.02.2018 г. вкл. и удостоверение приложение № 10 към заявление – декларация на основание чл. 50, ал. 1 и чл. 51 КСО за периода от 25.02.2017 г. до 16.10.2017 г. вкл. и 01.03.2018 г. до 31.11.2018 г. вкл.

За периода от 13.09.2016 г. до 30.11.2018 г. на жалбоподателката е било изплатено парично обезщетение в размер на 12 797,65 лв.

При проверка в Регистър „Приходи“ се установило, че за периода от 2013 г. до момента на проверката, от осигурителя [фирма] няма превеждани осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване.

След извършена проверка в ИС на НОИ, в ТР и в информационна система „А.“ се установило, че дружеството е регистрирано на 06.12.2012 г., със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет. 4, офис 20, като [фирма]. Предмет на дейност била „покупко-продажба на живи животни, производство на месни и селскостопански продукти, внос и износ, покупко-продажба и отдаване под наем на недвижими имоти, консултантски услуги, търговия на едро и дребно и всякаква друга дейност, незабранена от закона“. Капиталът на дружеството е в размер на 100 лв. а едноличен собственик и управител на дружеството е А. (А.) Ям (Я.), гражданин на И. от дружеството е бил обявен годишен отчет за дейността за 2012 г., който не съдържа никакви данни. С договор за покупко-продажба на дружествени дялове от 31.07.2013 г., вписан на 07.08.2013 г., едноличния собственик продал 50 дяла (50%) от дружеството [фирма] на [фирма], с представляващ към тази дата Р. С. Р.. С нов дружествен договор от 31.07.2013 г. дружеството се преобразувало в [фирма] със съдружници А. (А.) Ям (Я.) и [фирма].

Съдружникът [фирма] е с вписано седалище и адрес на управление [населено място], [улица], с едноличен собственик на капитала [фирма] и управител С. Р. И..

Във връзка с преценката и установяване на законовите предпоставки за възникване правото на обезщетение за безработица и общо заболяване и майчинство на лица, за които са подавани данни по чл. 5, ал. 4 КСО от [фирма] и констатирана липса на внесени осигурителни вноски е издадена Заповед № ЗР-5-21-00545566/01.04.2019 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО на ТП на НОИ – С. град, с която е било възложено извършване на проверка поразходите на ДОО в осигурителя. Осъществен е контакт с лицето Н. Ж., който първоначално е заявил, че е представляващ дружеството и изисканите от контролните органи на НОИ документи

са в [населено място].

От ТП на НОИ – С. град е било изпратено писмо изх. № 1029-21-3039#15 от 12.04.2019 г. до ТП на НОИ – С., за извършване по делегация на пълна ревизия на разходите на ДОО на дружеството. В хода на извършената проверка е установен контакт с Н. Ж., който заявил, че няма пълномощно да представлява [фирма] и нямал информация къде се съхраняват документите на дружеството.

На 30.04.2019 г. управителят на „М. 2007“ се явил в ТП на НОИ – С., но категорично отказал да получи и подпише заповедта за ревизия на [фирма] и уведомително писмо № 1030-18-1594#1/19.04.2019 г., с което са изискани необходимите за извършването на ревизията документи.

Поради обективна невъзможност да се осъществи контакт с А. (А.) Ям (Я.) е било потърсено съдействие на РУ [населено място]. В отговор с писмо вх. № 1029-18-2844/30.07.2019 г. е било посочено, че за лицето нямало данни за задгранични пътувания за периода.

От ТД на НАП – В., офис [населено място] е поискано извършване на проверка по компетентност, с цел установяване на данни за търговска дейност, в т.ч. установяване на данни за регистрирани продажби за периода 2012-2019 г. От ТД на НАП – В. са постъпили писма вх. №№ 1029-18-2173/18.06.2019 г. и 1029-18-2505/08.07.2019 г., от които било видно, че дружеството няма регистрирано фискално устройство, както и че [фирма] е регистрирано по ЗДДС на 13.12.2012 г. и дерегистрирано на 20.07.2018 г., за този период отразените продажби в дневниците по ЗДДС се отнасяли за периода 01.04.2013 г. до 31.08.2014 г.

На 03.05.2019 г. е била извършена проверка на място от контролни органи на ТП на НОИ – С., които посетили свинекомплекс в [населено място], част от който е собственост на дружеството и където по информация на Н. Ж. и С. Р. се извършвала дейността на дружеството „Търговия на едро с живи животни“. Установено е, че сградите са необитаеми, полуразрушени и неизползваеми, за която проверка е бил съставен протокол № ПТ-5-18-00560486/03.05.2019 г.

От страна на ТП на НОИ – С., на основание чл. 44-46 АПК и чл. 108, ал. 2 КСО до част от лицата, за които дружеството е подавало уведомления за сключени трудови договори, са изпратени писма с искане за представяне на обяснения относно трудовата им дейност в [фирма].

При проверка в Регистъра на трудовите договори се установило, че за жалбоподателката са подадени уведомления за сключени трудови договори на 29.04.2013 г. с дружеството, на длъжност „Мениджър реклама“ с възнаграждение 1 300,00 лв. и дата на прекратяване 27.10.2014 г. и на 07.09.2016 г., за длъжност „Мениджър реклама“ с възнаграждение 1 600 лв. и прекратяване на 03.04.2019 г.

В Р. са били подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО за периода от 29.04.2013 г. до 26.10.2014 г. с код за вид осигурен 01 и за периода от 07.09.2016 г. до 02.04.2019 г. с код за вид осигурен 04 – за работещи по втори и/или допълнителен трудов договор.

При анализ на данните от Т. органите констатирани, че голяма част от декларираните като наети лица в дружеството са на административни длъжности, в т.ч. и жалбоподателката, въпреки че липсват каквито и да е данни за офис и местонахождение на администрация на дружеството. Установено е, че за периода от 01.09.2014 г. до момента липсвали данни за търговска дейност на дружеството, като декларираната икономическа дейност във всички подадени уведомления за сключени трудови договори е 4623 Търговия с на едро с животни.

В резултат от извършените проверки, контролните органи направили извод, че след 01.09.2014 г. [фирма] е фиктивен осигурител, подаващ информация в НАП за осигуряване с декларация обр. 1 за физически лица с висок размер на осигурителен доход, без да внася дължимите осигурителни вноски с цел неправомерно облагодетелстване от фондовете на ДОО.

Във връзка с така направения извод, на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 КСО на дружеството били издадени задължителни предписания № 3Д-1-18-00627219/15.08.2019 г. за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 КСО за всички лица от [фирма] за периода от 01.09.2014 г. до 30.06.2019 г.

След влизане в сила на предписанията органите на ТП на НОИ С.-град предприели действия за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. (отм.) за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица и от самоосигуряващите се лица, за посочения по горе период.

С Разпореждане № РВ-3-21-00704244/21.01.2020 г. е разпоредено на Г. С. Р. да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение поради общо заболяване, парично обезщетение за бременност и раждане за периода от 13.09.2016 г. до 30.11.2018 г. в размер на 12 797,65 лв. В разпореждането са изложени мотиви, че след заличаването на данните по чл. 5, ал. 4 КСО изплатеното парично обезщетение е било недължимо платено, тъй като същата не е притежавала качеството осигурено лице.

Разпореждането е обжалвано с жалба вх. № 1012-21-398/08.03.2021 г. пред директора на ТП на НОИ – С. град, който с Решение № 1040-21-435/20.04.2021 г. е отхвърлил жалбата и потвърдил издаденото разпореждане. Решението е връчено на жалбоподателката на 27.04.2021 г.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на Г. С. Р. - Б. срещу Решение № 1040-21-435-88/20.04.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното процесното Решение № 1040-21-435-88/20.04.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено в рамките на неговата материална, териториална и времева компетентност. При издаването му не се констатира допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му. Спазено е изискването за форма с оглед разпоредбите на чл. 117, ал. 3 и ал. 5 КСО вр. чл. 59 АПК, като решаващият орган е изложил подробни мотиви, обосноваващи изводите му за неоснователност на подадената пред него жалба.

Неоснователни са възраженията за допуснати процесуални нарушения в хода на административното производство. От една страна, в решението си директорът на ТП на НОИ – С. град е приел, че допуснато нарушение на чл. 18а, ал. 8 АПК, който извод се споделя от съда, но това не влияе върху законосъобразността на акта. Органът е

приел, въпреки нарушението, че жалбата на Г. Р. – Б. за допустима за разглеждане и се е произнесъл по същество с решение, с което е гарантирал правото на защита на жалбоподателката и правото ѝ да участва в административното производство. По отношение актовете, издавани спрямо осигурителя, то жалбоподателката не е страна по това правоотношение и невръчването на тези актове на лицето не представляват нарушение на процесуалните правила.

Съгласно чл. 114, ал. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: 1. по чл. 40, ал. 7, чл. 54е и чл. 54м, ал. 2, т. 2; 2. когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане; 3. на изменение или прекратяване на обезщетение или пенсия в резултат на получени доказателства при прилагане разпоредбите на международен договор, по който Република България е страна, или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност. В конкретния случай, органите са приели, че е налице хипотезата на т. 2, а именно когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Спорът между страните е правен и касае дължимостта /възстановяването/ на изплащаното обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода 13.09.2016 г. до 30.11.2018 г.

Според подадените от осигурителя уведомления за сключени трудови договори, жалбоподателката е сключила трудов договор с [фирма] на 29.09.2013 г., прекратен на 27.10.2014 г., и втори трудов договор от 07.09.2016 г., прекратен на 03.04.2019 г.

С дадените задължителни предписания, необжалвани и влезли в сила, са заличени данните, подавани от осигурителя по чл. 5, ал. 4 КСО за периода от 13.09.2016 г. до 30.11.2018 г. Този период попада в периода на втория сключен трудов договор. Мотивите за заличаване на данните са липса на реално извършвана търговска дейност, която обуславя възникването на осигуряването. В хода на извършените проверки и въз основа на установените при тях факти и обстоятелства, органите са приели, че дружеството е извършвало търговска дейност за периода 01.04.2013 г. до 31.08.2014 г. За периода, през който се твърди, че жалбоподателката е упражнявала трудова дейност при [фирма], липсват данни и доказателства за реално извършена трудова дейност.

Обстоятелствата, станали известни на органа при извършената проверка на осигурителя имат характера на нови данни, поради което е налице хипотезата на чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО – когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. В случая не са налице данни и доказателства жалбоподателката да е упражнявала трудова дейност през 13.09.2016 г. до 30.11.2018 г. и същата не е била осигурено лице по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО. Съгласно чл.40, ал.1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Неоснователно е възражението, че в случая административният орган се е позовал на нововъзникнали факти и обстоятелства. Напротив, данните и доказателствата, които

са установени при проверката не са нововъзникнали. Те обективно са съществували през времето на изплащане на паричното обезщетение, но не са били известни на органа. Обстоятелството, че дружеството не е упражнявало стопанска дейност, а жалбоподателката не е извършвала трудова дейност не е нововъзникнало. За да бъде такава, то трябва да възникне в обективната действителност след издаване на административния акт. Обратното е в случая. Този факт – липсата на извършвана трудова дейност, е бил възникнал към предишен момент, но с процесното разпореждане и извършените проверки, този факт е констатиран и е станал известен на органа. Обстоятелствата, на които се позовава административния орган обективно са съществували към момента на издаване на акта.

Предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Дефиницията за осигурено лице е дадена в § 1 ,т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО - „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.“ Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Тезата на органите по осигуряването е, че в случая жалбоподателката не е била осигурено лице, тъй като не е извършвала трудова дейност, а осигурителят не е осъществявал никаква икономическа дейност. Според съда тази теза е обоснована и напълно кореспондира със събраните в хода на административното и в съдебното производство доказателства. Поради това съдът намира, че решението на директора на ТП на НОИ – С. град е законосъобразно, като при издаването му не са допуснати процесуални нарушения, довели до ограничаване правата на жалбоподателката, същевременно решението е в съответствие и с приложимите материалноправни норми.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена за сумата от 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Г. С. Р. - Б. от [населено място], чрез процесуален представител адв. Т. С., срещу Решение № 1040-21-435/20.04.2021 г., с което е отхвърлена жалбата ѝ с вх. № 1012-21-398 от 08.03.2021 г. и е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00704244/21.01.2020 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град.

ОСЪЖДА Г. С. Р. - Б., да заплати на ТП на НОИ – С. град сума в размер на 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: